

kisvárdai lapok

XXIX. évfolyam 6. szám – 2017. június 22. csütörtök

Fabó Tibor

Az én Kisvárdám

- patetikus hangvételű fogalmazás egy határmenti színházi fesztivál margójára -

Nagyon vártam, hogy fél év intenzív fesztiválszervezős munka után egy sokkal lassabb tempójú színházi találkozóra, Kisvárdára jöjjenek. Ennek persze több oka is van, és nem feltétlenül szakmai szempontokra gondolok, hiszen korábbi tapasztalataimnak köszönhetően tudom, hogy nem csak legek vannak a fesztivál terítékén. Most sokkal inkább vágytam arra, hogy zöld tájakat bámuljak a Budapest-Nyíregyháza-Kisvárdára vonat ablakából, hogy Kisvárdra kínai áruházakkal teli, nyúlfarknyi sétálóutcáján csavarogjak, valamilyen ehető hot-dog után kutatva, hogy belógjak a strandra előadás előtt, hogy a Művészetek Házától a Várhoz vezető utat megtegyem, ami most az újonnan felhúzott cirkuszi sátorhoz vezet, hogy a helyi lelkes lakosokkal vegyülve nézhessek akár felejthető előadásokat is, hogy előadás után színházbüfék hangulatát véletlenül sem idéző, közönséges sørsátorban, ingatag fapadokra kucorodva beszélgessek az otthoniakkal.

Talán furcsának tűnik, talán nem vagyok elég szakmaiaskodó, hogy számomra Kisvárdra kevésbé színházilag, inkább fesztiválügyileg, a találkozások szempontjából fontos: olyan, mintha együtt nyaralna itt az a néhány határon túli, kisebb-nagyobb színház. Néhány színház, mert biztos vagyok benne, hogy csak Pesten (kétszer) több színház van, mint a határon túlon összesen, illetve kisebb-nagyobb színházak, mert azzal mindannyian tisztában vagyunk, hogy az előadások színvonala változó, ez nem a POSZT, a TESZT, a Theater vagy a Reflex.

Amióta már nem csak határon túli vagyok, de határon inneni is, vagy mondjuk vidékiből lettem pesti, mint Julika, másfajta objektíven keresztül érzékelem Erdélyt, az otthoni színházi közeget, az erdélyi színjátszást. Kicsit bent is vagyok még, de már kint is: van egy határon túli színházi kultúra, ami az enyém, hiszen benne nőttem fel, ezt tanulhattam a marosvásárhelyi egyetemen és erről a táptalajról indulva nyithattam az anyaországi színházi kultúra felé. Kisvárdra nekem ilyen szempontból fontos most: emlékeztet arra, hogy honnan jöttem, kik azok a színházat művelők, akiktől tanultam, akiknek hálaival tartozom, akiket szeretek, akikre büszke lehetek bárhol a világon, akiket jó újra látni, akár színpadon, akár az ad-hoc sátorból kialakított kisvárdai színházbüfében.

Pálffy Zsófia

Magyar
színházak
kisvárdai
fesztiválja
XXIX.

„Szívügyemmé vált ez a Liliom”

Játszotta már Julit is, méghozzá a kiváló román rendező, Victor Ioan Frunză csíkszeredai produkciójában, 2009-ben, mellyel Teplánszki-díjat nyert a Magyar Színházak Kisvárdai Fesztiválján. Ezúttal Marika szerepét tette bravúrossá. Lapunk Benedek Ágival, a sepsiszentgyörgyi Tamási Áron Színház által bemutatott Liliom című előadás szereplőjével beszélgetett az előadásról és a fesztiváli hangulatról.

A szakmai beszélgetésen többen is megdicsérték a Liliom című előadásban Marikaként nyújtott alakításodat. Te hogyan közelítetted meg ezt a szerepet, vagyis neked hogy „tetszett” Marika karaktere?

Ehhez szorosan hozzátartozik az, hogy én hét évvel ezelőtt Julika szerepét játszottam egy másik előadásban, amelyet itt, Kisvárdán is előadtunk. Nekem Julika nagyon sokat segített Marika megformálásban. Nagyon ritka, hogy egy szerephez ilyen hosszú előtanulmányt végezzek... de... valamiért szívügyemmé vált ez a Liliom. Talán emiatt is tűnhetett úgy az előadásban, hogy Marika szerelmes Liliomba az elején...

Az előzmények ismeretében a szerep (magadban való) kialakítása és megformálása egy az egyben a te feladatod volt, vagy azért a rendező (Bocsárdi László-a szerk.) is igazított rajta?

Beleszólt, persze. Érdekes is volt számomra, amikor a beszélgetésen arról esett szó, hogy a színész mennyire szabad az előadásban és mekkora mértékben teljesíti „csak” a rendező

Benedek Ágnes

utasításait. Nagyon szerencsés voltam ebben a próbafolyamatban, hiszen nekem már volt egy személyes történetem a darabról. Ezt a rendező elfogadta és engem nem mindenkit! nagyon szabadon hagyott a próbák során. A szerep is nagyon hálás és – szerencsére – már korábban is volt alkalmam Bocsárdival együtt dolgozni.

Az ilyenfajta szerepkör közel áll hozzád?

Pont ilyenhez nem, de amúgy nagyon sokféle karakterhez volt már szerencsém tíz éves pályafutásom során. Úgy látszik, a naíva szereptípus benne van a „hozományomban”, bár már kezdek kinőni ebből a korból. Marika mondjuk összetettebb szerepkör, nem az a tipikus védtelen, ártatlan jó szereplő.

Egy kevésbé szakmai kérdéssel zárnám beszélgetésünket: hogy érezted magad az elmúlt két napban, amennyit itt a fesztiválon töltöttél?

Jól, bár hiányzik a fesztivál fesztivál-jellege, pontosabban a fesztiváli hangulat. Például az, hogy legyen egy táncter ahol lehet bulizni. De mindenekelőtt szeretném leszögezni, hogy nagyon hálás vagyok ezért a fesztiválért. Azért, hogy van. Azért, hogy ezek a kisvárdai emberek teret biztosítanak számunkra, hogy játszashassunk.

Nagyon jó, hogy sokan a városból megtalálhatóak a szervezők között is. Ettől olyan aranyos és családias lesz ez az egész fesztivál.

Németh Fruzsina Lilla

Szerdai szakmai beszélgetés a *Bányavirágról* (nagyváradai Szigligeti színház) és a *Liliomról* (sepsiszentgyörgyi Tamási Áron Színház)

Bányavirág

A fesztivál zsűritagjaihoz és szakmai hozzászólóihoz szerda délelőttől Máté Gábor rendező, a budapesti Katona József színház igazgatója is csatlakozott, aki az első keddi előadáshoz, a nagyváradiak *Bányavirág*ához kapcsolódóan erős kritikát fogalmazott meg, főleg az előadás térhasználatát illetően. Az díszlet-illusztrálás a többi szakmai hozzászólónál is problematikus kérdés volt, abban többen is egyetértettek, hogy az eredeti szöveg instrukciójától eltérő rendezés következtlenül bánik az újonnan behozott terekkel: a színészi játék ezekben a terekben (ház előtti tér, ahol Sánta Feri épít és a haldokló apa szobája, ami az eredeti drámában nincs megjelenítve) terméketlen.

Árkosi Árpád szerint szintén diszsonanciát keltett az előadás prológusaként használt, később ismét fel-felbukkanó zene, Ennio Morricone *Volt egyszer egy vadnyugat* című filmhez szerzett betétdala, ami atmoszférájában és asszociációs terében teljesen eltér a darab végén használt Tamás Gábor nótától.

Benkó Bence külön kiemelte a darab utolsó jeleneteit, a TV-interjút és a Gyere velem a Hargitára-záróképet, ami levált az előadás többi részéről, a fiatal rendező szerint itt kezdett igazán működni és hitelessé válni a színészi játék.

A Hunyadi-rendezéssel bekerült új, hrabali figura, Féleszű Sánta Feri Keszég László számára a leszűzött közegben a mágia, a transzcendencia jelenlétét jelölte, ezt a szereplőt egy indián falu fölött kerengő, óvó szellemhez hasonlította.

Szakmai beszélgetés - Bocszárdi László, Máté Gábor, Keszég László

Liliom

Sztarenki Pál a szentgyörgyiek *Liliomát* színháztörténeti pillanatként nevezte, hiszen a többi hozzászólóhoz hasonlóan az előadás számára is a meglepetés erejével hatott: sokat és sokféleképpen játszott Molnár Ferenc darab sztereotípiáit Bocszárdi rendezése felülírja.

Máté Gábor részletesen elemezte az előadás pozitívumait: a ligeti romantikát mellőző, mégis, a minimális kellékhasználattal ligetet idéző díszletet, ami egyszerre *Liliom* rendőr-figurákat, a *Liliom* sírjának fedelét cipelő transzcendes Hollundernét, *Liliom* és Muskátné letisztult összetartozását, *Julika* pozícióját, aki ebben a rendezésben valamilyen félreértés miatt lehet csak *Liliommal*, illetve olyan meglepetéseket, mint a zenét szolgáltató vonósnégyes, a liget-mentes, körhinta vasszerkezetét idéző tér, Mátray László játéka, a két cselédnő, *Julika* és

Marika az eddigi *Liliom*-előadásoktól eltérő módon való megfogalmazása – Vass Szuzsanna és Benedek Ágnes révén.

Keszég László az előadás fokozatosan építkező világában stagnáló szakasznak érezte a túlvilági szint, Árkosi Árpád kiemelte Nemes Leventét a Fogalmazó szerepében, Pinczés István és Máté Gábor is olyan emblematikus pillanatok ragadtak ki, mint a halott *Liliom* mellkasát verő *Julika*, a Ficsur (Pálffy Tibor) „Maga nekem fizikumából következő tér, a fiatal” - mondata, *Liliom* visszatérése, ami dramaturgiai bravúrként a *Julika-Liliom* legelső jelenet szövegét idézi vissza.

Benkó Bence, aki először találkozott a Tamási Áron Színházzal, az előadás pontos ritmusát, a hibátlan színészi jelenlétet, a játék lenyűgöző összhangját emelte ki, és köszönte meg az új élményt.

Bánya libáknak

2013. június 23-án éjszaka, amikor már annyira boldog volt a drága fesztiválközönség a sátorban, hogy ennek dalok formájában adott hangot, a környékbeli lakók jogos nyugalmuk érdekében hatósági segítséget hívtak. Amikor a rendőrök kiszálltak és elindultak a célszemélyek felé, a mulatozók szempillantás alatt arra jutottak, az lesz a legjobb, ha Bányai Kelemen Barna beszélget velük, mint kollégákkal. Így is lett. Aki kíváncsi a folytatásra, kutassa ki. A hangos mulatság mindenestre teljesen releváns volt, miután a közönség kedvelte azt a vásárhelyi Bányavakságot, mint ahogy idén a komáromi-kassai előadást is, méltán.

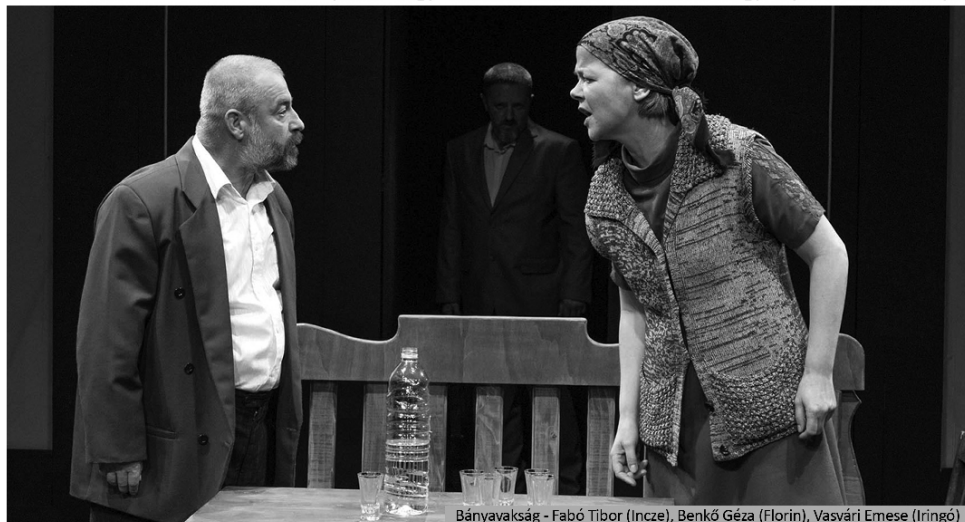
Czajlik József rendező libaköltészetével szőtte át az eszeveszett ivászatról, a rozsdás szöggel ki nem vájható, ám velejéig korrupt világunkról és kicsinyes rasszizmusról szóló, frenetikus szórakoztató Székely Csaba komédiát. Mágikus hangulatú kezdésként Ince, a libákra gyerekkorától fogva

Bányavakság - Fabó Tibor (Ince), Benkő Géza (Florin)

haragos, iszákos polgármester éjszakai részegségében, amerre csak néz, lábaló libákat lát – akik Britney Spears Toxic című dalára járják körbe a teret. Igen jól tesz az anyagnak, hogy lesz egy kevésbé realiztikus röpte – ezért nagyon lehet szeretni az előadásban időnként szálló tollat, úgyhogy nem is fogom közzétenni a magam földhözragadt megfejtését, továbbá azt sem, hogyan vonul végig Székely Csaba Bányatrilógiáján a párna vagy cihatoll. Nem ez az

egyetlen színházi gesztus, persze, amivel ügyesen kioldítja a csapat ezt a hálás, ugyanakkor viszonylag kötöttnek sejtethető alpanyagot, hanem például a térrel, a perspektivikus házbelsővel, amelyet egyszerűen zsinórral jelölnek ki 3D-ben, vagy a ládával, amely belül egy kvázi szobabelső (és amit az előadás végén cseresznyés kertes utalással le is bontanak, össze is pakolnak). Vagy Iringó arcsérülése, amit Vasvári Emese eljátszik az arcával: egy folyamatos kint hunyó-

Bányavakság - Fabó Tibor (Ince), Benkő Géza (Florin), Vasvári Emese (Iringó)

Bányavakság

Tóth Tibor (Izsák), Lax Judit (Izabella)

ritva. Vasvári Emese egész nyugodtan ülhet ki rendszeresen a játéktér szélére, miközben hatalmas meggyőző kedvvel és erővel dolgoznak a többiek, mert amit itt ő megmutat, azt muszáj szüntelen nézni. Egyébként éppen általa van elsősorban jelen viszonypontként az rengeteg tragédia, amivel Székely Csaba ebben a darabban marháskodik, hogy például hülye halál módokkal sorol, illetve a permanens kabaréjelenetekből építkező, lopódzó drámának főleg általa jelenik meg a súlyossága, akkor is, ha ő maga is tolja azokat a tájázonos beszólásokat, amivel a drámaíró néhány éve berobbant a magyar színházszínpadra. Iringó sokkal kevesebbet iszik, mint a folyton részeg bátyja, Ince, és az előadás első felében parádésan lejátsszák a feleselős veszekedésüket, amivel képbe kerülünk a szituációt illetően. Fabó Tibor tartja, árnyalja, kontrázza, tempírozza, reflektálja ezt a matt részeg állapotot, és amikor ennek a hosszú kezdésnek a végén odamegy, hogy megölelje amolyan kocsmai stílusban a sértődött hűgát, akkor igen meglepődünk, mert a tétován induló mozdulatból zavarbaejtően igaz testvéri ölelést látunk. Ez az

aztán visszatér a drámai végkifejlet előtt egy végsőkig elkeseredett fojtogatásban – ennek rettenetesen végigröhögött előadásnak alighanem ez a legnagyobb fájdalma.

Fanyalogtam már a szerzőnek darabjai nőigazságán, azon, hogy a férfialakjaival bőkezűbben bánik, lám, igaza volt: ez előadás, rendező, színészek és szándék kérdése. Vasvári Emese megcsinálta – ezt egyik korábbi munkában sem láttam, pedig voltak a Bányadaraboknak erős nőszereplői – a nőt emberből. Amikor a szelíd, szimpatikus, bár már közben is csalfán menőző, Benkő Géza alakította román rendőr kineveti, hogy tényleg reményt édesgetett magában, már nem csodálkozunk, hogy akkor ott kő kövön nem

marad. Az Izabellát alakító Lax Juditnak alighanem kevesebb lehetőséget ad ez a játék, de azzal, hogy zökkenőmentesen bele tud ebbe a szinte vakon egymásra hagyatkozó közös játékba kapcsolódni, a lehető legszerencsésebb. Tóth Tibor ízléssel formálja az egyszerű világgéppel élő Izsákot, annyira, hogy szinte nem is valami realiztikus széljobbost látunk bele, hanem a befejezésre egészen megmarkosodott csehovi világ egyik alakját.

Az előadás szépen megadja a szabadságunkat azon a spektrumon, hogy zavartan nevetgéljünk vagy mulassunk szemérmetlenül, aztán keseredjünk el, de alaposan.

Proics Lilla

Bányavakság - Vasvári Emese (Iringó), Tóth Tibor (Izsák)

Bányavakság - Fabó Tibor (Incze), Lax Judit (Izabella)

Szerelemre fel!

Közhely, de igaz: minden ember más. Minden ember egyedi és sajátos tulajdonságokkal rendelkezik. Ám egy valami mégis közös bennünk: mindannyian szeretnénk boldogan élni, boldognak lenni. És talán az sem valótlan állítás, hogy sokan közülünk a szerelemben vélik megtalálni a boldogságukat. Na de milyen módon lehet rábukkanni a szerelemre és kifejezni a vonalmat? Szép Ernő a XX. század elején írt három egyfelvonásos darabjával (Május, Kávécsernok, Tűzoltó) próbál válaszokat nyújtani a közönségnek. Az ezekhez tartozó, a szerző által megkonstruált, életszerű ám mégis abszurd helyzeteket pedig Mezei Kinga és a Zentai Magyar Kamaraszínház varázsolja „mesésen” a színpadra a *Május van, tisztelt úr...* című előadásban. Teszi mindezt a rendező nevéhez fűződő, korhű díszletek és a múlt század divatjának megfelelő, Janovics Erika által megálmodott jelmezek felhasználásával.

A szerelem nem (feltétlenül) bonyolult. Csak sokszor túlbonyolítják. Nem (feltétlenül) kellene nagyon drámai pillanatok vagy különleges helyszínek. Elég egy park májusban, amelyben a – véletlen folytán – ugyanannál a fánál és padnál óhajtja magát felakasztani egy, Dévai Zoltán által alakított fiatalember és ugyanannál a fánál és padnál próbálja a fiú, vagyis Papp Arnold meghódítani imádot leánykájának szívét, akit Lőrinc Tímea aformál meg. Noha a fiút időközben elviszi a rendő, a leány és az öngyilkos-jelölt ott maradnak. Együtt. Egymásnak. Két szélsőség, az élet igenlésének és az élet tagadásának találkozása. E két élesen eltérő személyiségnek lényegét ragadja meg és tárja szemünk elé Dévai Zoltán és Lőrinc Tímea. A Szép Ernő által megírt figurák bájának, valamint a színészek megnyerő játéknak köszönhetően a közönség szinte

Szép Ernő: Május van, tisztelt úr - Zentai Magyar Kamaraszínház, Rutonić Róbert, Lőrinc Tímea

rögtön megéri azt a bizonyos szikrát. Talán emiatt nem lepődünk meg nagyon, hogy az öngyilkos végül mosolyogva és kézen fogva távozik a vidám és életkedvvel teli lánnyal a színről, hogy „éljenek még egy kicsit”. Mert az igaz szerelem nem ismeri az elmúlás fogalmát.

A fa marad, ám a színpad egy, a korszaknak megfelelő módon elhelyezett kávéház képét ölti magára. S hiába a sok „tisztelt uram”, „nagysád”, „lelkem” megszólítás, no meg a számtalan kifizetetlen kuglóf: a határozott, energikus és illetudó módon megformált pincérnő, Fanny – akinek köntösébe újfent Lőrinc Tímea bújt – mégis megszereti a gyámoltalan, édesanyja halála óta magára maradt, 52 éves „kisfiút”, Alajost – Rutonić Róbert alakításában. Úgy látszik, különleges „indok” vagy szóhasználat sem kell a szerelem kialakulásához. Két árván, szülők nélkül maradt szív, egy nehezen (vagy egyáltalán nem) lehúzható gyűrű és a gondoskodás iránti vágy is elegendő. Mert az igaz szerelem nem ismeri a (túlzott) gyerekeséget vagy éretlenséget.

A fa még mindig marad, ám percek alatt egy előkelő özvegy szalonjába nyerünk betekintést, amely szalonból a Pece Réka által színpadra vitt, egyszerű kis szolgáltató sem maradhat el. Lőrinc Tímea újabb vérbő és szenvedélyes alakításának, valamint

Virág György bravúros-betyáros, igazán férfias és már-már sármos tűzoltójának köszönhetően újabb két szélsőséges figura áll a színpadon. Ők küzdenek talán a legtöbbit egymással és önmagukkal. A legdinamikusabb és legfeszültebb felvonásban tanúi leszünk egyfajta (olykor már túlzó) népies, erotikus táncparádének továbbá egy férfi tépelődésének a hivatása (a városban kitört tűz eloltása) és a szerelem (saját felhevített vágyának csillapítása és az imádot nő szerelemre gyulladt szívének „eloltása”) között. De ezt is egymásért teszik, s azért, hogy megeljük az őket összekötő hidat: a szerelemet. Mert az igaz szerelem nem ismeri a ranglétrát vagy a kényszeresen meghozott döntést. Csak a könnyen, kecsesen felszálló lufikat. A múlt század megidézése – nyelvben, humorban, színpadképben, ruhában vagy a háttérben fel-felcsendülő zenei felvételben – ellenére a zentaiak előadása nekünk, a mostani kor közönségének szól. Hiszen mindannyian vágyunk a szerelemre. Akár bevalljuk, akár nem. Mert a szerelem, a szeretet ott van és teret nyer minden (abszurd vagy valószínűtlen) helyzetben vagy különönsnek vált emberben – ha engedjük neki. Nem hisznek nekem?! Akkor kérdezzék meg a darabban szereplő fát, mint mindhárom felvonásban jelen levő tanút! Ő tudja.

Álhősök a bevásárlóközpontban

Sajátos humorú művet hozott a fesztiválra az Újvidéki Színház. A Fekete című, szerb hősmítoszról írott dráma többszörös áttétlen ment keresztül: Balog István 1812-es vítezi drámáját Németh Ferenc modernizálta, majd ebből kiindulva készített Lénárd Róbert ál-archaikus kortárs szöveganyagot. A rendező, Žanko Tomić ráadásul egy szupermarketbe helyezte a történetet, amely megadta az előadás groteszk alaphangját. Lénárd Róberttel az izgalmas szöveg megszűléséről beszélgettünk.

Volt egy eredeti darab a 19. század elejéről, de igazából a rendezővel való beszélgetésekből indultam ki. Ezek a beszélgetéseken elhangzott az, hogy Tarantino Becstelen brigantyk című filmje mintájára szeretne egy „áltörténelmi” sztorit elmesélni. Ez rögtön be is indított, mert nagy Tarantino-fan vagyok, és remekműnek tartom ezt a filmet. A szöveget nézve, jött az ötlet, hogy archaizálni kellene. Erre is voltak a fejekben példák, mint a Kaisers TV, Ungarn Pintér Bélától, éppen ez bizonyítja, hogy Magyarországon is meg lehet csinálni a nagy történelmi személyiség paródiáját. De Székely Csaba Vitéz Mihály című darabja ugyanilyen elképesztő teljesítmény, ami nagyon erős királydrámát rak fel, amelyben megtörténik a főhős bukása, ez nálunk is megvan, csak kicsit másként. Ez volt a célunk, hogy a történelem forgását megmutassuk.

Hányféle szövegréteg csúszik itt egymásba?

Van egy olyan érdekessége ennek, hogy amikor az 1812-es drámát játsszák, Fekete György még él, és vezeti a szerb felkelést. Ezért is volt sikeres a darab, minden sutasága ellenére. Karađorđe Petrović egyébként egy nagyon érdekes figura volt, kétirányú szabadságharcot folytatott, hiszen nemcsak a török ellen, hanem a monarchia

ellen is harcolt. Tehát az, amikor a drámát játsszák, jelen idejű. Választottam egy archaikus nyelvezetet, de közben már tudtam, hogy ez egy szupermarketben fog játszódni. Ezért van, hogy előkerül a tetrapackos bor, a leértékelt áru, mert már írás közben tudtam, hogy itt áru-mozgatók jelennek meg például. A bevásárlóközpont helyszíne részben meg is könnyítette a munkámat. A Tarantino volt a leg-egyértelműbb utalás, amiből kiindultam, csak annak egy szórakoztatóipari verzióját akartam elkészíteni. A Becstelen brigantykban például a többféle nyelvvél játszanak, nálunk ez másként jelenik meg, inkább a nyelvi idősíkokkal játszunk. Ami még érdekes, hogy tele van a mai Szerbiára történő utalással. Ilyen például az arab-orosz érdekeltség ebben a nagyon fura, torz kapitalizmusban, ami nálunk van, és amit szerintem nem is ért senki.

Az előadás mennyire tükrözi jól ezt a nyelvi-stiliztikai játékot, ami a szövegben megjelenik?

Nagyon jól visszaadja, azt azért muszáj megemlíteni, hogy a színészek is sokat hozzatettek ehhez, szövegben is. Külön kiemelném Mészáros Árpádot, aki rengeteg energiát fektetett ebbe az előadásba, és a zeneszerzőt, Klemm Dávidot, aki szintén rendkívül sok pluszt adott az egészhez. Ennek a produkciónak a tartóoszlopai egyrészt a színészek voltak, akik nagyon sok konkrét poénnal is megsegítették a szöveget, de Dávid is zseniális munkát végzett. Igazából mi párhuzamosan dolgoztunk, mert a Németh Ferenc-szövegeket én „nem bántottam”, hiszen a zeneszerző már azokra kezdett komponálni. Nagyon tetszett nekem, ahogy rátalált arra, hogy például valamilyen a szöveget a 90-es évek stílusában kell elreppelni, vagy egy másikat inkább rockban előadni.

Lénárd Róbert

Milyen közönség veszi Újvidéken ezt az előadást? Fialatok inkább, vagy nemcsak ők?

A fiatalok persze nagyon veszik, de nekünk egyébként is speciális közönségünk van, mégpedig úgy fogalmaznám meg, hogy a napon-ta újságolvasó közönség. Nem feltétlenül az intellektuális elit, de a világ dolgaiban tájékozott, és arról véleményt formáló emberek járnak Újvidéken színházba. Szerbek és magyarok is, a szerbek egyébként nagyon szeretik az előadást. Fontos, hogy olyan a közönségünk, aki tisztában van vele, hol él. Ezért is működnek jól ezek az utalások. Csak egy példa, aminek nagyon örülök, hogy beleloptuk az előadásba: a „Belgrád a vízen” egy létező projekt, még hozzá egy nagy arab beruházás a városban, ami miatt egy fél városrészt lebontottak, nagyon gyanús körülmények között. Tehát, amikor azt mondja a főhős, hogy elmegyünk mi Nándorfehérvárra, légyen az az égen vagy a vízen, ott a szerb közönség megpusztul.

Melyik a kedvenc epizódod a darabból?

Amikor minden összekutyulódik a második felvonásban, az arab terrorista harmadjára is fölkel a halot-taiból, és megjelenik az orosz, meg mindenki, miközben a főhősnek épp vizelnie kell. Szeretem ezt, amikor így összegubancolódnak a szálak, és mindenki meghal, de a legabszurdabb módon, a történet mégis megy tovább...

Ungvári Judit

Mai program:

17:00 – Dr. Sivián Anna
(Vinnai András): **VALAMINEK
A MÁSODIK RÉSZE**

A Marosvásárhelyi Művészeti
Egyetem előadása.

R.: Keresztes Attila (versenyea.)

Helyszín: Művészetek Háza

20:30 – Zerkovitz Béla -

Szilágyi László:

CSÓKOS ASSZONY

Az Újvidéki Színház előadása.

Rendező: Radoslav Milenković
(versenyelőadás)

Helyszín: Cirkuszsátor

23:00 – Theodore

Herghelegiu: TÜNDÉRI

Az Aradi Kamaraszínház, a
Békéscsabai Jókai Színház és a
MASZK Egyesület produkciója.

Rendező: Tapasztó Ernő
(versenyelőadás)

Helyszín: Rákóczi Stúdió

EGY A KÉRDÉS – EGY A VÁLASZ

Rendhagyó rovatunkban Fabó Tibor Jászai Mari-díjas színészt, a Czaklik József által rendezett Bányavakság Inczójét kértük meg, válaszoljon egyetlen egy kérdésünkre.

Székely Csaba drámája abszolút egy erdélyi, igazi székely mentalitást megkívánó kontextusba elhelyezett történet. Mennyire tudtatok ezzel azonosulni? Kassán, Komáromban, vagyis a Felvidéken is hasonló szituációk fordulhatnak elő?

Egyáltalán nem volt probléma magunkévá tenni ezt a habitust, hiszen egy emberi történetről van szó. A darab székely közege nem határolja be annyira a cselekményt vagy a jelenetek eljátszhatóságát, hogy ne érezzük: ez ugyanúgy megtörténik és/vagy megtörténhet a Felvidéken is. Román vagy szlovák – itt teljesen mindegy.

N.F.L.

kisvárdai lapok

A Magyar Színházak
XXIX. Kisvárdai
Fesztiváljának napilapja

Szerkesztő:

Ungvári Judit

Fotó:

Ilovszky Béla, theater.hu

Nyomdai előkészítés:

Fnor Reklámgrafika Kft.

Nyomdai kivitelezés:

Imi Print Nyomda

Felelős kiadó: **Nyakó Béla**

ISSN 1587-8325

www.kisvarda.szhnhaz.hu

Bányavakság - A Komáromi Jókai Színház és a kassai Thália Színház koprodukciója

Fabó Tibor és Tóth Tibor

A Magyar Színházak
XXIX. Kisvárdai

Fesztiváljának támogatói:

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

KISVÁRDA VÁROS
ÖNKORMÁNYZATA

Nemzeti Kulturális Alap

